

AI „Dopraj si. Uživaj si. Realizuj sa. Zabávaj sa. Rob všetko pre úspech. Vzťahuj pozornosť na seba. Snaž sa zbohatnúť.“ Toto sú výzvy, ktoré často počujeme v rôznych typoch médií. Ich základom je často ľudské sebecko. Na druhej strane oveľa menej, ba skoro vôbec nepočujeme výzvy typu: „Obetuj, obetuj sa, daruj svoj život.“

KE Dnešné evanjelium chváli len jeden postoj slovami: „Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice. Lebo všetci dávali zo svojho nadbytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie.“

DI Ak si zhrnieme dnešné evanjelium, tak nám vlastne predstavuje tri kategórie ľudí. Prvá, to sú zákonníci, ľudia konzumenti, celebrity. Chceli by iba brať. Vieme, že sa dožadovali od iných úcty, počt, titulov, prvých miest. Druhá skupina ľudí sú tí, ktorí dávajú skutočne veľa, ale len toľko, aby im ostalo ešte dosť pre nich samých, aby mali život pod svojou kontrolou. Tretia skupina sú tí, ktorých očarovalo slovo všetko. Sú to tí, čo sa radi podelia; s posledným kúskom chleba, ktorý pre Boha, pre Ježiša s láskou dajú pre druhého človeka. Dajú všetko ako žena, vdova z evanjelia. Ona sa nedelí, ona jednoducho dáva všetko, čo má. Ježiš predkladá svojim učeníkom dve alternatívy: najprv upozorňuje na správanie učiteľov Zákona, ktorému sa aj oni podobajú svojou snahou o veľkosť a dôležitosť. Spomeňme si ako sa hádali, kto z nich je najväčší. Druhou alternatívou je správanie chudobnej vdovy, ktorej by sa mali podobať v tom, že sa kvôli viere od všetkého vnútorne oslobodia. Učeníci sú už na ceste k slobode, ale ešte nie sú v cieli. Musia sa ešte oslobodiť od očakávaní a nádejí, ktoré vkladajú do Ježiša na základe svojej predstavy Mesiáša. Ježišovi učeníci sa stanú slobodnými, keď sa úplne spoľahnú na neho a na Boha.

PAR Jacques Philippe v knihe *Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom* píše toto: „Je dôležité vedieť odmaskovať istý trik diabla, ktorý často používa, aby nás znepokojil a odstrašil. Aby nám zabránil celkom sa odovzdať Bohu, navráva nám, že ak zveríme Bohu všetko (majetok, priateľstvá, obľúbenú činnosť), Boh si to skutočne všetko vezme a všetko v našom živote „spustoší“! To vzbudzuje hrôzu a celkom nás paralyzuje. Do tejto pasce sa však nesmieme dať chytiť. Naopak, Pán od nás veľmi často žiada iba to, aby sme sa od všetkého v srdci odpútali, aby sme boli ochotní odovzdať mu všetko, ale nevezme si všetko. Ponecháme nám pokojne mnohé veci, ktoré sami osebe nie sú zlé a môžu poslúžiť jeho zámerom. Ba dokonca nás zbaví škrupulí, ktoré by sme občas

*mohli mať za to, že sa môžeme tešiť z niektorých pozemských dobier, že pociťujeme ľudské radosti. Takúto úzkosť často pociťujú ľudia, ktorí úprimne milujú Pána a chcú konať jeho vôľu. Musíme však pevne veriť, že ak Boh žiada od nás skutočné odpútanie od takej či onakej skutočnosti, jasne nám to dá na vedomie v pravý čas a dá nám i potrebnú silu. Odpútanie, aj keď spočiatku bolestivé, bude potom sprevádzané hlbokým pokojom. Správny postoj je teda jednoducho byť pripravený všetko a bez paniky oddať Bohu a v bezhraničnej dôvere ho nechať konať podľa svojho.“*

MY Jeden príklad na povzbudenie. Bol raz chudobný obuvník, ktorý mal vždy dobrú náladu. Bol taký spokojný, že si od rána do večera pospevoval. Pod jeho oknom často postávali deti a počúvali ho. Hneď vedľa obuvníka žil boháč. Ten celé noci nespával, len počítal svoje nahrabané peniaze. Ráno si potom ľahol. Ale nemohol zaspať, lebo počul obuvníka spievať. Jedného dňa mu prišlo na um, ako by mohol obuvníkovi prekaziť ustavičné pospevovanie. Pozval ho k sebe a daroval mu plný mešec peňazí. Keď bol obuvník zase doma, otvoril mešec. Nikdy v živote nevidel toľko peňazí. Začal ich počítať. Bolo to tak veľa peňazí, že sa bál pustiť ich čo len na chvíľu z očí. Aj večer si ich vzal do postele. Ale aj tam musel myslieť iba na peniaze a nemohol zaspať. Tak zanesol mešec na pôjd, ale nebol si istý, či je to dobrý úkryt. Skoro ráno vstal a mešec zniesol dole. Rozhodol sa, že ho ukryje v komíne. „Zanesiem ich do kurína“, povedal si o chvíľu, „tam ich istotne nebude nikto hľadať.“ Ale stále nebol spokojný a po chvíli už kopal v záhrade hlbokú jamu a mešec vložil do jamy. K vlastnej robote sa však nedostal. Ani viac nespieval. Bol taký stiesnený, že už nevydal zo seba ani hlások. A najhoršie bolo, že už ani deti k nemu nechodili. Nakoniec bol obuvník taký nespokojný, že mešec znovu vykopal a šiel s ním k susedovi. „Prosím, zober si tie peniaze naspäť“, povedal. „Zo samej starosti o peniaze som celý chorý a moji priatelia ma už tiež opustili. Radšej by som bol znovu chudobný ako prv.“ A naozaj, obuvník bol čoskoro zase ten veselý človek, akým býval prv. ADE Sebadarovanie podľa vzoru Krista prináša v živote ľahkosť, ale človeku darúva vnútornú spokojnosť, zmysel života a v konečnom dôsledku spásu. Amen.